ἀνευλαβείας του. Ζαλισμένος, κεραυνωμένος ἀποσύρθηκε στό σπίτι του κι' ἔμεινε κλεισμένος ἐντελῶς ἐπὶ 10 ἡμέρες.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κυριαρχοῦσε στὸ Παρίσι ἡ ὡμορφιά, ἡ χαρις καὶ ἡ σπανία διπλωματικὴ σύνεσις τῆς πριγκηπίσσης Ἀδελαΐδος, ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως. Τὴν εἶχαν ὅλοι ἐπωνομάσει ἡ «νύμφη Ἠνερία τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου» γιὰ τὶς σοφὲς συμβουλὲς τὶς ὁποῖες σὲ κάθε στιγμὴ καὶ σὲ κάθε ζήτημα ἔδινε στὸν ἐστεμμένο ἀδελφό της.

Σ' αὐτὴν λοιπὸν σκέφθηκε νὰ καταφύγη κι' ὁ Νεμβέ, γιὰ νὰ ἐκλιπαρήση τὴν συγνώμη τοῦ βασιλέως. Πραγματικά, τὸ πρωΐ τῆς ἐνδεκάτης ἡμέρας τράβηξε σὰν βρεμμένη γάτα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ ζήτησε ἀπ' τὴν πριγκήπισσα Ἀδελαΐδα ἰδιαιτέρα συνέντευξι. Μόλις ἔγινε δεκτός, ψιθύρισε μὲ συντριβή:

—Ὑψηλοτάτη, εἶμαι δυστυχισμένος... Φέρθηκα στὴ Μεγαλειότητά του βάναυσα καὶ σᾶς ἱκετεύω νὰ μεσολαβήσετε στὴν ἐπιείκειά του... Εἶμαι ἔνοχος χωρὶς κανένα ἐλαφρυντικό...

Ἡ καλόκαρδη πριγκήπισσα, ξέροντας ἀπὸ πρὶν ὅλη τὴν ἱστορία, τοῦ εἶπε μὲ εὐμένεια:

—Κύριε Νεμβέ, βασισθῆτε σὲ μένα... Βοηθῆστε με μόνον, γράφοντας στὴ Μεγαλειότητά του μιὰ εὐλαβῆ ἐπιστολὴ ἐκφράζοντας τὴ θλίψι σας καὶ ζητῶντας συγνώμην...

Ἡ ἐπιστολὴ ἐγράφη κι' ἡ πριγκήπισσα ἐθαυματούργησε. Τὴν ἑπομένη ὁ Λουδοβῖκος Φίλιππος κάλεσε τὸν ἀγαπημένο του ἀρχιτέκτονα καὶ σφίγγοντάς του τὸ χέρι, φώναξε ἀνοιχτόκαρδα:

—Ἀπ' τὴν ἐπιστολή σας εἶδα, κύριε Νεμβέ, ὅτι τὸ γραπτό σας ὕφος εἶνε καλύτερο ἀπ' τὸ προφορικό!...

Κι' ὁ ἀθεόφοβος Νεμβὲ—ὁ ὁποῖος σημειῶστε ὅτι μιλοῦσε ἀπαίσια μὲ τὴ μύτη—βιάστηκε νὰ ἀπαντήση:

—Αὐτὸ συμβαίνει, Μεγαλειότατε, διότι γράφω μὲ τὸ χέρι μου κι' ὄχι μὲ τή...μύτη μου!...

Ἀκράτητα γέλια ὑποδέχτηκαν τὴν πνευματώδη ἀπάντησί του καὶ τὸ λυπηρὸ παρελθὸν ξεχάσθηκε ἀμέσως.

Ἡ ἐργασίες εἶχαν τελειώσει πειά, ὅταν κατὰ τὸ 1848 ἐξεραγη ἡ Ἐπανάστασις στὸ Παρίσι, ἡ ὁποία ἀνέτρεψε τὸν Λουδοβῖκο Φίλιππο.

Μιὰ ἡμέρα ἔσθασε στὰς Βερσαλλίας ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπαναστατικῆς κυβερνήσεως καὶ γνωστὸς δραματικὸς συγγραφεὺς Φελισιὲν Μαλλεφίγι. Μάζεψε τὸ προσωπικὸ τοῦ ἀνακτόρου στὴν «αὐλὴ τῶν Τιμῶν» γιὰ νὰ τὸ προσφωνήση καὶ ζήτησε τὸν Νεμβὲ ἐπειδὴ πρόσεξε τὴν ἀπουσία του.

Ὁ Νεμβέ, δυστυχισμένος γιὰ τὴν ἐκθρόνισι τοῦ λατρευτοῦ του φίλου καὶ βασιλέως, παρουσιάστηκε δίχως νὰ βιάζεται καὶ μὲ περιφρονητικὸ ὕφος. Καὶ πρῶτος, διακόπτοντας τὸν κυβερνητικὸ ἀπεσταλμένο, εἶπε:

—Δὲν μᾶς λέτε καλύτερα, πῶς εἶνε στὴν ὑγεία της ἡ Μεγαλειότης του ὁ βασιλεύς;

Ξαφνιασμένος ὁ Μαλλεφίγι ἀποκρίθηκε ξερά:

—Τί μοῦ ψάλλετε δωπέρα;... Τὸν βασιλέα σας τὸν γράφω στὰ παλιά μου παπούτσια!

—Κι' ἐγὼ ἐσᾶς στὰ δικά μου!... ἦταν ἡ τολμηρὴ ἀπάντησι τοῦ Νεμβέ, ὁ ὁποῖος ἔκανε παρευθὺς περιφρονητικὴ μεταβολὴ κι' ἔφυγε ὅπως ἦλθε.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Μαλλεφίγι, μεγαλόψυχος, δὲν θεώρησε προσωπικὴ τὴν προσβολὴ αὐτή, ἀλλὰ εἶδε στὸν Νεμβὲ τὸν πόνο ἀφοσιωμένου ὑπηκόου γιὰ τὴν ἀτυχία τοῦ ἐστεμμένου φίλου του. Γιαυτὸ καὶ στὴν ἔκθεσί του πρὸς τὴν κυβέρνησι, ὄχι μόνο παρασιώπησε τὴν ὑβριστικὴ ἀπάντησι τοῦ Νεμβέ, ἀλλὰ συνέστησε καὶ τὴ διατήρησί του στὴ θέσι του.

Ὁ Νεμβὲ πέθανε στὶς Βερσαλλίες τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1862. Κάθε χρόνο δὲν παρέλειπε νὰ ἐπισκέπτεται στὸ Λονδῖνο τὸν ἐξόριστο βασιλέα, κι' ὅταν πέθανε ἐκεινος, ἐξακολουθοῦσε μέχρι τοῦ θανάτου του νὰ ἐπισκέπτεται τὴν βασιλικὴ οἰκογένεια.

Καὶ μιὰ περίεργη λεπτομέρεια: Στὰ 1814 ὁ Νεμβέ, ἀρχιτέκτων τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων, παραστάθηκε στὸν ὕστατο χαιρετισμὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος πρὸς τὴ φρουρά, τὴ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του γιὰ τὴν ἐξορία τῆς Ἁγίας Ἑλένης.

Στὰ 1830, ἀρχιτέκτων τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ραμπουγιέ, παραστάθηκε στὴν ὁριστικὴ ἀναχώρησι τοῦ βασιλέως Καρόλου 10ου.

Καὶ στὶς 24 Φεβρουαρίου 1848 εἶδε γιὰ τελευταία φορὰ στὰ ἀνάκτορα τοῦ Τριανὸν τὸν τρίτο ἐκθρονισθέντα βασιλέα του, τὸν Λουδοβῖκο Φιλίππο, τὸν ὁποῖο τόσο ἀγαποῦσε!...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΓΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΪΜΟΥΣ

(Ἀφρικανικὸ παραμῦθι)

Ἕνας λαγὸς καὶ μιὰ μαϊμοῦ ἀνταμώθηκαν μιὰ μέρα σ' ἕνα δρόμο καὶ πήγαιναν μαζὺ παρέα, κουβεντιάζοντας.

Ὁ λαγὸς κύτταζε τὴ μαϊμοῦ πῶς φερνοταν, πῶς περπατοῦσε, πῶς στεκότανε. Ἅμα περπάτησαν λίγο, γυρίζει καὶ λέει χαμογελῶντας τῆς μαϊμοῦς:

—Τί κακὴ συνήθεια ποὺ ἔχεις, καϊμένη, νὰ ξύνεσαι ὅλη τὴν ὥρα. Τί διάβολο, κασίδα ἔχεις; Στοιχηματίζω πὼς εἶνε ἀδύνατον νὰ κρατηθῆς μιὰ ὥρα, χωρὶς νὰ ξυσθῆς.

Τῆς μαϊμοῦς τῆς κακοφάνηκε γιὰ τὴν προσβολὴ αὐτή. Κι' ἀπὸ ποιὸν νὰ ντροπιασθῆ; Ἀπὸ τὸν Κὺρ - Λαγό! Τὸν ἔβλεπε δὰ κ' αὐτὸν τί ἀνατροφὴ εἶχε, ποὺ χορωπηδοῦσε σὰν τσαλαπετεινὸς ὅλη τὴν ὥρα, γυρίζοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ κεφάλι του, ὁ φοβιτσιάρης!...

Γυρίζει λοιπὸν καὶ τοῦ λέει τοῦ καλοῦ σου:

—Ἐμένα λὲς πὼς ξύνομαι, καὶ δὲν κυττᾶς τὴν ἀφεντομουτσουνάρα σου, ποὺ δὲν περνάει στιγμὴ χωρὶς νὰ πηδήξης πότε δῶ, πότ' ἐκεῖ, καὶ νὰ στρίψης ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τὸ κεφάλι σου!...

—Ἄστα αὐτά! τὴν διέκοψε ὁ λαγός. Τὰ λὲς γιατί δὲν σὲ συμφέρει νὰ στοιχηματίσης....

—Ἐμένα δὲν μὲ συμφέρει νὰ στοιχηματίσω; ἐμένα; ρώτησε πεισματωμένη ἡ μαϊμοῦ.

—Ἐσένα, βέβαια... Ἂν σοῦ βαστάει, βάζουμε στοίχημα...

—Βάζουμε! εἶπε ἡ μαϊμοῦ. Μὰ νὰ στοιχηματίσης καὶ τοῦ λόγου σου ὅτι ἐπὶ μιὰ ὥρα δὲν θὰ πηδήξης καὶ δὲν θὰ γυρίσης οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερὰ τὸ κεφάλι σου...

—Στοιχηματίζω! ἀπάντησε πεισματωμένος ὁ λαγός.

—Τόκα!

—Τόκα!

Ἐστοιχημάτισαν λοιπὸν ἡ μαϊμοῦ νὰ μὴν ξυστῆ καθόλου στὸ διάστημα μιᾶς ὥρας καὶ ὁ λαγὸς οὔτε νὰ πηδήξη, οὔτε νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του ζερβόδεξα.

Κατόπιν ξανατράβηξαν τὸ δρόμο τους, ἐπαβλέποντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Μὰ σὲ λίγο κι' οἱ δυὸ ἄρχισαν νὰ ἱδρώνουν. Μπορεῖ ἡ μαϊμοῦ νὰ μὴν ξυστῆ κι' ὁ λαγὸς νὰ μὴν πηδήξη; Τί νὰ κάμουν, ὡστόσο; Καὶ οἱ δυὸ ντρεπόντουσαν νὰ διολογήσουν τὸ ἐλάττωμά τους καὶ τὴν ἀδυναμία τους. Οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἤθελε νὰ χάση τὸ στοίχημα.

Μὰ ἡ μαϊμοῦ, ὅσο περισσότερο σφιγγότανε καὶ κρατιότανε νὰ μὴν ξυστῆ, τόσο πιὸ πολὺ φαγοῦσα ἔνιωθε στὸ κορμί της. Ἦταν ἀληθινὸ μαρτύριο. Μὰ πονηρή, καθὼς εἶνε, βρῆκε τέλος τρόπο νὰ μὴ χάση τὸ στοίχημα καὶ νὰ ἱκανοποιήση τὴ φαγοῦρα της.

Σὲ κάποια στιγμή, λοιπόν, γυρίζει καὶ λέει στὸ λαγό:

—Βλέπεις ἐκεῖ πέρα αὐτὴ τὴ ραχοῦλα;

—Τὴν βλέπω, εἶπε ὁ λαγός.

—Λοιπόν, πέρισι πάνω σ' αὐτὴ τὴ ράχη, κόντεψε νὰ μὲ σκοτώσουν.

—Ἀλήθεια; Πῶς ἔγινε αὐτό; ρώτησε ὁ λαγός, νοιώθοντας κι' αὐτὸς μεγάλη στενοχώρια ποὺ δὲν πηδοῦσε καὶ στριφογύριζε τὸ κεφάλι του καὶ ἐλπίζοντας πὼς μὲ τὴν κουβέντα θὰ τοῦ περνοῦσε ἡ ἐνόχλησις, ποὺ ἔνοιωθε, συγκρατῶντας τὸν ἑαυτό του.

—Λοιπόν, ἀγαπητέ μου φίλε, ἄρχισε νὰ διηγεῖται ἡ μαϊμοῦ, μιὰ μέρα πέρισι εἶχα βγῆ συργιάνι σ' αὐτὴ τὴ ραχοῦλα. Ξάφνου βρέθηκα περικυκλωμένη ἀπὸ κυνηγούς. Κάνω νὰ φύγω.... ποῦ νὰ φύγω; Ὁλοῦθε ἦταν σηκωμένα ντουφέκια ἀπάνω μου καὶ μὲ σημαδεύανε. Σὲ λίγο ἡ σφαῖρες ἄρχισαν νὰ πέφτουν σὰν βροχή. Μὲ ἔκαναν κόσκινο. Μιὰ μὲ πῆρε δῶ... ἄλλη ἐκεῖ, ἄλλη ἐδῶ παρακάτω, ἄλλη ἐκεῖ παραπάνω...

Καὶ ἡ μαϊμοῦ, δείχνοντας τάχα σὲ ποιὰ μέρη τοῦ κορμιοῦ της τὴν εἶχαν πάρει ἡ σφαῖρες, ξυνότανε μὲ τρόπο...

—Ἅμα δὲν κόντεψε νὰ τὴν πάθω κι' ἐγὼ τὶς προάλλες... εἶπε τότε ὁ λαγός. Ἐβγῆκα τὸ βροδάκι νὰ βοσκήσω καὶ μπῆκα σ' ἕνα περιβόλι. Οἱ κυνηγοὶ ὅμως μὲ περικύκλωσαν καὶ μὲ ντουφέκισαν. Μὰ τὴ γλύτωσα, χάρις στὴν εὐκινησία μου. Ἅμα εἶδα πὼς μοῦρριχναν, δὲν στεκόμουν στὸ ἴδιο μέρος, παρὰ ἔτρεχα πότ' ἐδῶ, πότ' ἐκεῖ...

Καὶ γιὰ νὰ δείξη τάχα πῶς ἔκανε, πηδοῦσε καὶ γύριζε τὸ κεφάλι του δεξιὰ κι' ἀριστερά...

Ἡ μαϊμοῦ κατάλαβε πὼς ὁ λαγὸς τὴν κορόϊδευε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του, γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὸ ἐλάττωμά του, καὶ γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ξέρεις ἕνα πρᾶμα, κοιμπάρε; Οὔτ' ἐγὼ ἔπεσα μέσα σὲ κυνηγούς, οὔτ' ἐσὺ γλύτωσες ἀπὸ τὰ τοιφέκια τους... Καταλαβαινόμαστε... Ἂς μένει λοιπὸν κατὰ μέρος τὸ στοίχημα, γιατί δὲν μποροῦμε ν' ἀφήσουμε τὸ φυσικό μας. Πήδα λοιπὸν καὶ στριφογύριζε τὸ κεφάλι σου δεξιὰ κι' ἀριστερά, ὅπως συνήθισες ἀπ' τὴν κούνια σου, κι' ἄσε με καὶ μένα νὰ ξύνωμαι ὅσο θέλω... Τὸ παληὸ τὸ χοῦϊ, κοιμπάρε, δὲν ξεχνιέται εὔκολα....